

9. Vsak majhen nedostatek pri stavbah je treba koj popraviti, dokler ne postane večji, ker bi njegova odstranitev zahtevala tudi več lesa;

10. Lesa, katerega hočemo rabiti za stavbe ali za razne izdelke, ne sekajmo šele takrat, kadar ga rabimo, ampak vedno 2 ali 3 leta prej in to v primernem času za sekanje.

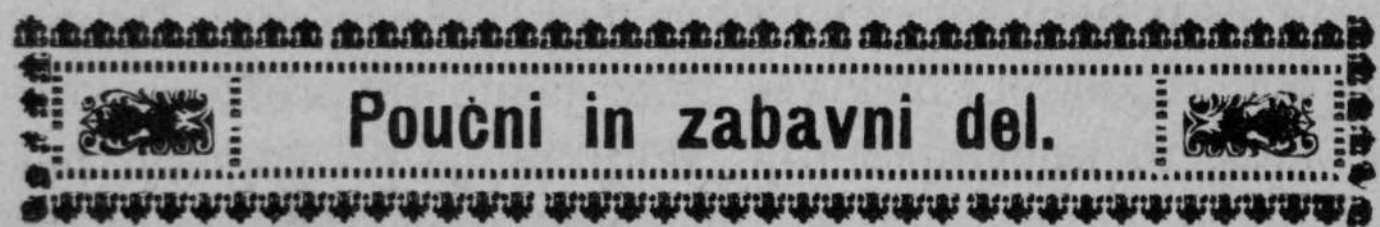
8. Končno naj še omenimo, da so večkrat tudi ognjišča kriva, da se porabi preveč drv. Zato je pa prav potrebno in bomo mnogo koristi imeli od tega, ako si tudi ognjišča tako uredimo, da ne bomo na njih po nepotrebem požgali preveč drv.

Želeti je, da bi slovenski kmetovalci o tem, kar smo povedali dobro premislili. Ako to store, se na podlagi svojihkušenj hitro prepričajo da smo pisali resnico in da je le tisti posestnik gozda umen gospodar, kdor se ravna po teh navodilih.

Kmetijske raznoterosti.

— Skušnje na tukajšnji podkovski šoli vršile so se dne 27. in 28. junija pred izpraševalno komisijo, kateri predseduje vodja gosp. dr. vitez Bleiweis, člana izpraševalne komisije sta c. kr. okrajni živinozdravnik gosp. Folakowsky in učitelj gosp. E. Šlegel. Kovačev brez šole bilo je 8, vsi so prvič podvrgli se skušnji, 6 bilo jih je iz Kranjskega, 1 Štajarc, 1 Korošec. 6 kovačev prestalo je skušnjo z povoljnim uspehom, dva morata ponavljati skušnjo po preteku enega leta. Učencev podkovske šole bilo je v I. tečaju 8, le eden šolal se je na lastne stroške, eden dobil je podporo od deželnega odbora goriškega, 6 dobili so podpore potem c. kr. kmetijske družbe. Razum enega so vsi učenci prestali skušnjo z povoljnim vspehom, dva učenca Grum Ivan iz Stare Vrhlike in Vidmar Janez iz Doba dobila sta red „prav dobro“, učenci Vilhar Jožef iz Postojne, Demšar Janez iz Škofjeloke, Majcen Fran iz Rakovnika in Vižin Avgust iz Solkana na Goriškem red „dobro“, Bukovnik Peter iz Tupalič red „zadostno“. Eden učenec, Verderber Josip iz Möselna, mora ponavljati skušnjo čez 2 meseca.

Nauk, kako zdrava in bolna kopita podkovati in kopitne bolezni ozdravljati, spisal dr. Janez vitez Bleiweis-Trsteniški, Ta knjiga je ravnokar v Blasnikovi tiskarni izšla in stane 80 kr. komad, po pošti 10 kr. več.

Poučni in zabavni del.

Tolstoj in njegova dela.

(Sestavil F. Juvančič.)

(Dalje.)

Ko so čuli njegov manifest, v katerem jim obljublja za njihove rane in smrt čast in slavo pri potomcih, kričali so vsi: „Vive l'Empereur!“ „Vive l'Empereur!“ kričali so pri vsaki priliki, pri vsaki nesmisli, tudi jim ni preostajalo družega nego kričati „Vive l'empereur!“ ter dreti v boj, da bi našli živeža, da bi si priborili Moskvo. Nikakor torej niso vsled ukaza Napoleonovega pobijali sebi podobnih.

Z ozirom na vso to, Tolstoj nima dovolj sarkazmov za vse one generale, ki so se prepirali o dispoziacijah in načrtih boja, za vse dvorne karjeriste,

ki so organizovali cele vojske v svojih kabinetih ter sestavljali plane na papirji. Junak vojne je starec Kutuzov, ki prepušča usodi položaj. Usoda pregnala je francosko vojsko ter dvignila rusko za njo. Staremu vojskovodji ni bilo treba družega, nego ne protiviti se ji. Kutuzov je ravnodušen vsemu nasproti, dobra in slaba poročila prejema z isto hladnokrvnostjo. V vsem vidi prst Božji. Tega starca postavilo je vojski na čelo narodno oduševljenje proti volji carja Aleksander I.

Temu patrijotičnemu navdušenju pripisuje Tolstoj silo, ki je tajnostno vodila vse. Tu ni bilo fraz, patriotizem javljal se je tu „prosto, neprisiljeno, organsko“, dispozicije in načrti so bili nepotrebni, vojskovodja je bil ravnodušen za vse. Toda kdo in kaj je delovalo v borbi z Napoleonom? V tem oziru pripada aktivna uloga prostemu vojaku. On nosi v sebi dušo domovine. V trenutkih strastnih spopadov, v trenutkih besne jeze na vruga ali ako je dolžen pokorščino sili, ki mu vелеva storiti v gotovem roku kaj, zamore on vse. Z njegovim junaštvom seznanijo čitatelja opisi bitk, z njegovim značajem prizori iz ruskega tabora, z njegovimi zaslugami za domovino, z njegovo požrtvovalnostjo grozne slike z bojnega polja in iz bolnišnic.

Na straneh, ki so oddeljene „Miru“, vidimo, kako je živela ruska visoka družba v prvi četrtini našega stoletja. Tu se dejanje razvija v treh točkah. Na prvih straneh vpelje pisatelj čitatelja v petrograjski salon. To je salon visokega sveta, kjer so se gibali vsi tedanji modni državniki, kjer so se spletke mešale z slavo-hlepjem, kjer si je ničevnost delala karjero. — Kot drugo središče kaže se posestvo kneza Bolkonskega. To je pribežališče nezadovoljnih velikašev, ki vedo ceniti sebe, opozicijo tedanjemu redu — ali bolje neredu. — Tretje središče je dom Rostovih. Tu vlada moskovsko gostoljubje z vedno zadovoljnostjo in veselostjo.

V vsakem iz teh krogov občuje glavna oseba „Vojne in Mira“ — Pjer Bezuhov, Ki tipiški strinja v sebi dobro in slabo stran Rusa. On je mehkosrčen, pristopen vsemu dobremu, odkritosrčen do najivnosti hitro se vžalosti — toda nestalen in neodločen. Včasih je poln eneržije, toda brž popusti, radoveden je do smešnosti, poleg tega pa raztresen tako, da je v stanu pozabiti na svojo častno besedo, a v nevarnosti junašk in drzen.

Ko se vrne Pjer Bezuhov iz tujine, kjer se je bil izobraževal, vidi se v položaji človeka, ki ne ve kam bi se dejal. V omenjem Petrograjskem salonu, v katerega ga je naključje privedlo, pojavila se je njegova medvedja nepripravnost in neopiljeni demokratizem v vsej svojej divjosti. On nikakor ne skriva svojega liberalizma, ki ga je pripeljal iz tujine seboj, premišlja o ruski republiki, o zmagi nad Napoleonom, o prerobenju grešnega rodu človeškega in o podobnih čudnih fantazijah, toda v istini poteka njegovo življenje v popivanji, škan-